

Christoffel Columbus vaart op 3 augustus 1492 uit op zijn eerste reis richting Indië. Hij vertrekt met drie schepen; de Santa Maria (Gallega), Pinta, Santa Clara (Nina). Tien weken later stuit hij op land in Midden Amerika. Bij terugkomst krijgt hij de titel admiraal der oceanen.

Zijn zoon Diego die wordt geboren in 1481 en wordt, tegen de tijd dat zijn vader uitgevaren is en zijn moeder gestorven, ondergebracht als page aan het hof van de Spaanse koningen. Op 25 september 1492 gaat hij op 11-jarige leeftijd mee met zijn vader op de 2e ontdekkingsreis.

Admiraal der oceanen...

Diego liep snel de trappen af. Hij had haast want hij was te laat voor de schermles. Het was stil in het Alcazar paleis. Diego's voetstappen echoden door de gang. De hofhouding was nog aan het eten of aan het rusten. Sinds zijn vader Christoffel aan een lange zeereis begonnen was, op zoek naar de route naar Indië, woonde hij aan het hof van de Spaanse koningen. Hij had het er druk. In de ochtend ging hij naar de kerk en naar de Latijn en algebra lessen, 's middags was er schermen en paardrijden. Hij dacht vaak aan de tijd dat hij nog bij zijn vader had gewoond. Ze waren arm geweest maar het leven was toen heel simpel.

Terwijl hij verder door het paleis liep, ving hij vanuit zijn ooghoeken een glinstering van de Guadalquivir rivier op. Het deed hem denken aan de zee. De zee en de dag dat zijn vader was uitgevaren vanuit Palos de la frontera. Hij herinnerde zich nog hoe de zeilen waren opgebald in de wind toen de schepen de haven uitvoeren. Er had een wind uit het westen geblazen en iedereen had dat gezien als een goed voorteken. Terwijl hij op de kade had gestaan had hij zich voorgesteld een piepklein muisje te zijn die over een touw stiekem aan boord van de prachtige 'Gallega' was geklommen. Het muisje zou zich verstopt hebben tussen de kaas en het brood en pas als het schip zo op en neer was gegaan dat de manden van hun plaats waren geschoven, zou hij een blik bovendeks hebben geworpen. Daar zou hij zich hebben laten overdonderen door het weidse blauw van de zee. Diego zuchtte. Hij had zo graag mee gewild. Maar zijn vader was nu al tien weken weg en hij woonde nog steeds in het paleis.

Diego had de koele binnentuin bereikt en zag dat de andere jongens er al stonden. Ze hadden hun schermkleding aan en zwaaiden wat in de lucht met hun degens. Daar was die gemenerik van een Alfonso, die er niet voor terugdeinsde je te steken als je met je rug naar hem toe stond.

"Diego, je bent laat" zei de schermmeester "Pak je spullen en stel je onmiddellijk op tegenover Alfonso". Diego baalde. Als hij op tijd was geweest, had hij met zijn vrienden kunnen oefenen. Hij ging met tegenzin tegenover Alfonso staan. Alfonso maakte met zijn wapen de formele schermgroet en keek Diego grijnzend aan. *Ik ga jou in de pan hakken* stond er op zijn gezicht te lezen. Diego schermde lang genoeg om te weten dat je de tegenstander altijd in de ogen moet kijken. "Niet je ogen neerslaan" sprak hij zichzelf moed in.

“Heren, bent u klaar? Neem uw stelling in” riep de schermmeester. “Trek uw wapens”.

Diego begon te zweten. Zijn zwakke plek was zijn verdediging, dus zat er niets anders op dan aan te vallen. Hij maakte een grote stap en strekte zijn wapen voor zich uit. Alfonso zag de aanval echter al van mijlenver aankomen en weerde die smalend.

“Heb je niet meer in huis, Columbus, dan zo’n miezerige uitval?”

“Wacht jij maar..” zei Diego en hij hoopte dat Alfonso de lichte trilling in zijn stem niet hoorde.

Zo gauw ze weer tegenover elkaar stonden, kwam Alfonso dreigend naar voren. Razendsnel liep Diego achteruit om de afstand tussen hen groter te maken. Alfonso maakte een schijnbeweging, maar Diego ging puur op gevoel met zijn degen de goede kant op en weerde de aanval af.

“Dat is nog eens van geluk spreken” haalde Alfonso vinnig uit, “nu maar hopen dat die matroos van een vader van je net zo’n geluk heeft met het vinden van Indië.”

Diego voelde zijn wangen rood kleuren van woede. Wat een lef om zijn vader voor een gewone matroos uit te maken! Terwijl zijn vader de beste zeevaarder aller tijden, de beste kompaslezer van Spanje en de beste sterrennavigator ooit was. Voor zijn vertrek hadden ze ’s nachts vaak naar de sterrenhemel gekeken. Zijn vader had hem gewezen waar de sterrenbeelden van de draak, de slang en de leeuw stonden. Nu droomde Diego wel eens dat de dieren tot leven kwamen en met elkaar gingen vechten. In zijn droom werd hij dan boos en schreeuwde tegen ze dat ze op hun plek moesten blijven omdat zijn vader anders de weg terug niet kon vinden.

“Hé, Columbus, let je nog wel op? Of ben je ook verdwaald op de grote boze zee? “

Er zat voor Diego niets anders op; hij moest alles op alles zetten om Alfonso de mond te snoeren. Nog voordat Alfonso helemaal in de gaten had wat er stond te gebeuren, had Diego zijn lichaam in een snelle beweging naar voren gegooid, zijn arm met wapen gestrekt en liep hij met kruisende passen op Alfonso af. Diego’s degen ging naar links, naar rechts, Alfonso’s wapen bewoog in verwarring mee, totdat de degen van Diego duidelijk de borst van Alfonso raakte.

“Voltreffer” riep Diego uit “en mijn vader wordt wanneer hij thuiskomt Admiraal der Oceanen!”

Schermtermen:

stelling innemen: klaar gaan staan om te vechten

een uitval: een grote stap zetten terwijl je het achterste been laat staan

schijnbeweging: net doen alsof je met je wapen een bepaalde kant uit gaat

Geschreven door: Rosanna Del Negro